

Ch ng 7

Sát C Trong Dây àn

Mt lóe đ quang, Th y Tri Hàn nhìn ch m ch m vào D Thu Ngôn.
 “Ch c c u ã bi t lai l ch c a Hoa Ti n L r i.”

D Thu Ngôn ch ng t ra s hã, nói: “Ta ch oán c m t chút nh ng không dám kh ng nh.” Sau ó, y l i kh th dài. “Nghe T ng qu n nói v y, ta ã có th kh ng nh r i.”

Th y Tri Hàn ng ng u nhìn tr i, sau khi tr m ngâm su t n a tu n h ng m i ch m rãi nói: “Ta s r i i ngay bây gi , m i chuy n ây giao cho D th n b ph trách. L i nhân có th tr v v i thân ph n c a mình c r i...” Sau ó, h n l i nhìn v phía b c bình phong. “Ta có c m giác, k ch s ra tay trong cu c c h n Ninh Công Chúa vào ngày mai, h n là tiên sinh ã bi t nên làm th nào r i!”

Sau m t h i t nh l ng, phía sau b c bình phong l i vang lên gi ng nói l nh l o v a r i: “Xin T ng qu n hãy yên tâm, cho dù không th m t l i b t g n k ch nh ng ta nh t nh s m b o cho L i nhân c an toàn.”

D Thu Ngôn không ng Th y Tri Hàn l i tin t ng mình nh v y, trong lòng trào dâng vô s c m xúc. Th y Tri Hàn tuy là m t k kiêu hùng tà o nh ng l i có khí h t s c phi phạm cùng phong ph m c a m t b c tông s . Y th m th dài m t tí ng ch p tay h i: “Th y T ng qu n mu n i âu v y?”

Th y Tri Hàn tr m ngâm nói: “Ta nh t nh ph i i truy sát Hoa Ti n L . N u h n tr v Phiên Thiên lâu, g i Hoa Kh u H ng ra, r i l i m i thêm các nhân v t c a b n i gia t c t i tr tr n, ch e ngay n T ng quân c ng ph i au u.”

M i ng i c kinh, t i lúc này m i bi t Hoa Ti n L là ng i c a Phiên Thiên lâu trong “các lâu h ng ch ng”. Phiên Thiên lâu là gia t c th n bí nh t trong b n i gia t c, i i n truy n, m i khi xu t hi n trên giang h t có ng i p k bên. Truy n nhân i tr c c a Phiên Thiên lâu là Kh u H ng công t , m t nhân v th t s c phong l u tiêu sái. M i ng i nh l i đáng v c a Hoa Ti n L hôm tr c, ngh b ng y th c r t có phong thái c a ph thân, r i th m g t u.

B n i gia t c tuy có ân oán v i nhau nh ng khi ng phó v i ng i ngoài l i luôn ng lòng nh t trí. Lúc này, Th y Tri Hàn ã b n i th ng, Hoa Ti n

L h n c ng b th ng không nh , n u y tr v Phiên Thiên lâu, b m báo vi c này v i ph thân Kh u H ng công t , nói không ch ng b n i gia t c s liên th kéo t i, n lúc ó cho dù d i tay Minh T ng quân có r t nhi u nhân tài ki t xu t nh ng khi ph i i m t v i b n i gia t c th n bí nh t trên giang h , e là s lành ít d nhi u, khó mà ch ng n i. Do ó, Th y Tri Hàn m i quy t nh b qua vi c n i này, m t lòng i truy sát Hoa Tì n L .

D Thu Ngôn bi t Th y Tri Hàn x ng hô v i mình b ng ch c quan nh th , th nh t là không cho phép c tuy t, th hai là mu n khi n ám ng i L Thu o, L u Khôi không dám trái l nh, th là y bèn thu l i nh ng tâm t ph c t p trong lòng, nghiêm túc nói: “Ngày nào D Thu Ngôn còn làm quan, ngày ó s ch bi t t i tri u ình, không bi t t i giang h , xin T ng qu n hãy yên tâm!”

L Thu o và L u Khôi tuy còn có lòng không ph c nh ng th y y l y ra t m lá ch n tri u ình thì c ng không còn gì nói.

Th y Tri Hàn nghe D Thu Ngôn bày t thái nh v y thì r t hài lòng, l p t c xoay ng i r i i, sau nháy m t ã cách xa m y tr ng nh ng gì ng nói c a h n v n vang v ng bên tai m i ng i: “Ít thì hai ngày, nhi u thì n m ngày, ta nh t nh s quay v cùng các v t i ph t ng quân nh n công l nh th ng.”

Nghe Th y Tri Hàn nói v i gì ng trung khí tràn y nh th bi t r ng tuy h n b n i th ng nh ng không có gì áng ng i, D Thu Ngôn không kh i th m th dài. “M i ng i i ngh s m m t chút, ngày mai c ng không c n tâm t i ch n b n ng i c a Lâm Vân ti u th n a, cùng i c i!”

C ám ng i u r i i, D Thu Ngôn v n ó, ngh v nhân v t th n bí phía sau b c bình phong. H n s dùng thân ph n gì i phó c ây? Sau khi ng ng th n quan sát, y phát hi n phía sau b c bình phong s m ã ch ng còn ai. Y bi t ng i này m i th c s là quân c cu i cùng mà Th y Tri Hàn l u l i, còn mình ch ng qua ch là con r i ng ngoài sáng mà thôi.

Trong tòa hoa lâu Ninh Công Chúa, kh p b n b réo r t ti ng àn ca, n m ng i D Thu Ngôn, L Thu o, L u Khôi, Lô i Kinh Thiên và Cát Xung cùng r o b c i vào. Th y Tri Hàn v n có v ngoài r t gi ng L Thu o, ch nhi u h n ba chòm râu dài, lúc này L Thu o ã dán vào c m ba chòm râu tr l i là mình, tuy thi u cái khí c a Th y Tri Hàn nh ng tho t nhìn c ng khá gi ng.

Ninh Thi V b c ra ngoài nghênh ón. D Thu Ngôn c i sang s ng, nói: “T tiên sinh không may b nhi m phong hàn, L u Tri huy n và hai v huynh tr ng Lô i, Cát thì u m t lòng mu n n nghe ti ng àn c a Lâm Vân ti u th thêm l n n a, cho nên ành làm nh ng v khách không m i, mong Ninh cô n ng hãy nói giúp cho!”

Ninh Thi Sĩ nhìn lướt qua khuôn mặt D Thu Ngôn, ông cười vang, yêu kiều. “Thật là ngày ta muốn mời các vị nhân còn chần chừ, yên tâm, ta nhất định sẽ mời thích thú với Lâm Vân cô nàng. Xin các vị hãy vào trong trình bày!”

Bước vào sảnh, nhìn lướt qua những người đứng xung quanh. Lâm Thu Ngôn ghé chính giữa, bên ông còn lại chia ra người hai bên trái phải. Ninh Thi Sĩ cáo lui mặt cười, sau đó bước đi về phía Lâm Vân.

D Thu Ngôn thoáng cảm nhận cảm giác giá lạnh như người không phát hiện thấy xung quanh có người đứng, thế cảm giác vượt thoát qua đó khi này không khi rùng mình hoảng hốt. Ý nghĩ nhân vật thì biết kia đã nên phải mặt chần chờ, trong lòng hốt hoảng kinh ngạc, người này nên vô tình vô tung, hẳn nên còn có ý chí kiên nhẫn, thế cảm giác bó buộc Lâm Thu Ngôn mà nguyên lòng mình vào mặt góc giữa êm ái trong phút này, quả thật vô cùng đáng sợ!

Chỉ nghe thấy tiếng Ninh Thi Sĩ thì phải nghĩ nói chuyện với người nào đó bên ngoài hành lang rồi rời cửa bước lên, Lâm Vân tay cầm đèn, mặt cười tươi nhìn xuống rồi vào. Lúc này nàng che kín mặt, chỉ lộ đôi mắt, trên ngực vẫn vẫn màu xanh lam bó sát, càng tôn lên thân hình yêu kiều, thật đẹp. Sau khi bước vào sảnh, nàng “h” như mặt cười, người đứng chỉ cười đi về phía Lâm Thu Ngôn, nhưng không thấy nhà hoàn Thanh Nhi cười cười bên.

D Thu Ngôn cười, hỏi: “Hôm nay Thanh Nhi không vui sao?”

Lâm Vân cười buồn cười, chỉ phải nghĩ đáp: “Hôm nay Thanh Nhi vui lắm, không thấy gì. Thì nghĩ các vị nhân đã thì thì thì thì thì, ta cũng cười cười đi cùng các vị, chỉ cần mặt cười là rồi.”

Lâm Thu Ngôn tuy biết rõ hôm nay không nên nói như vậy nhưng vẫn không tìm cách mà cười: “Chỉ cần cười nghe tiếng nhấc đầu của Lâm Vân thì thôi, cho dù có là nói ao biển là, ta cũng không thấy thì.”

Lưu Khôi cười khác nghe ra sự khác biệt trong giọng nói của Lâm Thu Ngôn, bên ông cười nói chen vào: “Xin Lâm cô nàng bớt giận! Mọi ngày nay, lão phu đã xem không ít sách viết về âm nhạc, cảm thấy mình đã tiến bộ rất nhiều, cho nên mới dám mở miệng nói này, ha ha!”

D Thu Ngôn ngờ nhẩm làm gì, bên tai chợt vang lên giọng nói của người thì biết kia: “Hãy cẩn thận với Ninh Thi Sĩ, người này tinh thông âm nhạc, hẳn nên đáng sợ còn là mặt cười.” D Thu Ngôn không hiểu cảm giác trong lòng đã có những tính toán riêng.

Ninh Thi Sĩ tha thốt bực nực giận hờn. “Ngày mai Lâm Vân thì u thì phải đi rồi, nếu chúng nghe một khúc nhạc rồi thì tan tiệc ngay, các vị nhân làm sao chứ, chỉ biết ông nhà đang lên một điệu múa truyền thống thôi.”

D Thu Ngôn vỗ tay, cười. “Ninh cô nương sao không nói sớm là còn có ngón tuy nhiên này, chỉ tiếc là hôm nay Tiên sinh không có đây.”

Ninh Thi Sĩ khạc nhổ, nói: “Ông nhà chờ sau khi nghe Lâm Vân cô nương gảy đàn xong, các vị nhân sẽ nghe thì nghe rồi, nhìn rồi thì thì gì khác nữa.”

D Thu Ngôn liệt kê từng cái hào sảng. “Không cần xem Ninh Công chúa múa, không cần nghe Lâm cô nương gảy đàn, ý mình thì là nếu có lợi ích thì mình sẽ làm.”

Tiếng nhạc kh vang lên, Ninh Thi Sĩ thì mình vào điệu múa, t a nh cảnh li u ung a, t a nh lá sen l l t... Nghe m i ng i ã nghe th y l i truy n âm c a ng i th n bí kia, không ai là không ng m phòng, ch s Ninh Thi Sĩ t nhiên tung sát chiêu. Trong i s nh lúc này tuy là m t phen c nh s c mê h n nh ng sát c o l i tràn ng p kh p phía. Ch th y Ninh Thi Sĩ càng múa càng nhanh, t nhiên xoay tròn gi a s nh, chỉ c váy dài xòe ra nh m t bóng hoa, b eo thon t ng ch ng b t c lúc nào c ng có th gãy r i, u và t chỉ u trên m t ng th ng...

“Xo t” m t ti ng, trong tay Ninh Công chúa b ng xu t hi n m t nén h ng ã c th p l a, m t làn khói xanh v n vít bay th ng lên tr i, cùng lúc y, ti ng nh c ch m rãi tan i... Không ng nằng ta l i không nhân c h i này mà ra tay!

M i ng i u ng m nín th b khí, hai ng i có võ công cao minh là D Thu Ngôn và Lôi Kinh Thiên ch dám c n th n hít vào m t h i nh , sau khi phát hi n không có i u gì khác l bèn kh g t u. M i ng i t i lúc này m i yên tâm, nh t th i ti ng v tay vang lên nh s m ng.

D Thu Ngôn c t ti ng ngâm: “Thuy n câu ng ghé non tây, dòng T ng, tre S sáng ngày n u n¹. Ninh cô nương ã th hi n h t cái hay c a i u múa khi n ti u t ãy c m lòng không u.”

Ninh Thi Sĩ cười khanh khách, bàn tay vu t nh b vai D Thu Ngôn. “Công t qu nhiên r t bi t nói chuy n, Thi Sĩ xin c kính công t m t chén!”

D Thu Ngôn kh c i, nói: “M y ngày nay ta v n luôn th c m c ch “Thi” và ch “V ” sao có th cùng nhau trong m t cái tên, hôm nay c th ng th c i u múa t ng nh ch có trên tr i này, ta m i hi u c n nguyên trong ó.”

Lưu Khôi cố gắng nâng chén, cố nói: “Ta thành Thiên Châu lâu nay vậy, thế mà hôm nay mới lần đầu nhìn thấy Ninh Công chúa múa, quả nhiên tuyệt vời thiên tiên. Nào, nào, nào, mời ngài hãy cùng kính Công chúa một chén!” Mời ngài uống cạn rượu trong chén rồi nhắm mắt nhìn qua phía Lâm Vân, nhân vật chính của ngày hôm nay để xem nàng ta sẽ nói thế nào.

Lâm Vân nhún vai hờ hững. “Ta không biết uống rượu như thế nào xin cô ly trà thay rượu kính tất một chén!”

Ninh Thi Sĩ nói: “Nô gia vâng hay đã chuẩn bị sẵn trà ngon Long Tỉnh, xin cô ly trà thay rượu kính cho mời ngài.”

Một gã ngồi ở bên cạnh rót trà, hướng trà tạt ra phía, quả nhiên là trà ngon. Mời ngài ngắm nhìn chén lên uống, Đỗ Thu Ngôn liền chột dạ hai chân vang lên trong tai: “Khinh... Ca!”

Đỗ Thu Ngôn giật mình hiểu ra, bèn giơ tay lên nói: “Khoan đã!”

Sợ một Ninh Thi Sĩ nhìn mình, sau đó liền nói: “Đỗ công tử có chuyện gì muốn nói sao?”

Nhìn sợ một Ninh Thi Sĩ, Đỗ Thu Ngôn đã hiểu ra vấn đề, trong lòng liền nghĩ tới nhân vật thần bí kia.

Ngay lúc này khiên thức uyển bác, quan sát tinh tế, liền có thu thập âm siêu phàm và sát khí lạnh băng, thân phận của hắn thức đã rõ ràng.

Đỗ Thu Ngôn nhìn Ninh Thi Sĩ, trong mắt lấp lánh ánh đèn quang, khi thì dài mắt thì ngắn. “Cố gắng trung lĩnh vận mệnh thiên nhiên cao minh, chắc chắn ngài không biết ta hiểu rõ Trùng Sinh năm nào...”

Mời ngài kính, vận mệnh nhìn Ninh Thi Sĩ lúc này vận mệnh thì cố gắng, trong lòng bán tín bán nghi. Ngay lúc này chính là Trần Linh Vân sao? Đỗ Thu Ngôn sao lại hiểu rõ về Trùng Sinh vậy?

Ninh Thi Sĩ không hiểu. “Công tử nói gì, ta nghe không hiểu!”

“Cho tôi hỏi ngài Trần Ngọc Khuê ở đâu? Tôi ở sông Tiều Hàn, đây chính là Khinh Ca của Trùng Sinh!”

Ninh Thi Sĩ rất tức giận bị nhân vật sợ hãi, khéo léo thoát li qua li nhìn thấy Cát Xung và Lôi Kinh Thiên đã chọn đứng rút lui của mình, còn ánh mắt vận mệnh không dám rời khỏi bàn tay đang cầm chuỗi kim của Đỗ Thu Ngôn. “Đỗ công tử, tại sao mà biết vậy?” Lúc này của nàng ta rõ ràng đã gián tiếp thừa nhận bản thân mình chính là Trần Linh Vân.

Lưu Khôi đứng dậy, quát lớn: “Hay cho Ninh Công chúa nghe, không nghe thì ta lâu nay...”

Lưu Thuởng thảy nguy cơ đã qua, trong lòng yên tâm hẳn. “Lưu Tri huy nhân bắt tội trách, Ninh Công chúa này hẳn là giặc.”

D Thu Ngôn cười sảng khoái. “Ta tuy là thân phận phong sương nhưng lòng vẫn có ba mục tiêu chính: ích thân, lợi quốc, hại địch. Trong số này chính là Trùng Hưng, sao ta có thể không hiểu rõ về ông ta được!”

Thời lúc này, Ninh Thi và Lâm Vân mới biết thân phận thực của D Thu Ngôn. Sự cảm thấy Ninh Thi và Lâm Vân thì li nhíu, v suy t .

D Thu Ngôn liền nói tiếp: “Trùng Hưng say mê trà o, khiến thế cục các lộ đi đến càng thêm hỗn loạn. Trẫm mong Tể Ngự và các Ti u Hàn văn không có chuyện khi gặp nhau lại có thể to ra mặt th ch t c khi nghe có võ công b m t h t n i l c trong vòng ba canh giờ. Vì thế ch t c này phát tác r t ch m, c l ng l ng ngâm vào an i n trong lúc nghe i ta không hay biết, do đó mới có tên là Khinh Ca.”

Mọi người nghe mà tr n tròn mắt, há h c miệng, nh l i lúc v a r i, khi nh y múa, T n Linh Văn ã l ng l ng th p tr m h ng T c Ng ng lên, sau ó l i dùng n c Ti u Hàn pha trà. Nếu không có D Thu Ngôn kịp thời phát hi n, ai mà ng c trên thế gian này lại có li h c khó tin n th !

D Thu Ngôn khẽ th dài m t tiếp. “Có i u, Trùng Hưng xưa nay ch a t ng dùng c, th Khinh Ca này ch c s d ng khi luyện công. Phải biết rằng khi công lực tan hết, thì mới c c a con người s b c l ra ngoài, ta nh khi g p c n nguy c p, chúng ta có thể phát huy trí tuệ và sự cảm nhận mà ngày thường không thể so sánh. Do đó, Khinh Ca tuy là ch t c nh ng l i r t ít khi xuất hi n trên giang h ...”

Lưu Thuởng thảy hi n gì bên mình đã chỉ mục đích th ng phong, T n Linh Văn không còn áng lo n a, li n c m th y s ng khoái vô cùng. “T n Linh Văn nghe còn gì mu n nói n a không? Ung công nghe tìm Lâm Vân còn nghe n ây hòng ánh l c h ng s chú ý c a b n ta. Ôi, tiếc thay mặt trang tuy t s c l i i làm gì c!” D t l i, h n bèn c i r , trong lòng li ngh i sau khi bắt c T n Linh Văn s tìm c h i làm nh c nà m t phen.

Lâm Văn nghe ng u lên, ch m rãi nhìn khắp mọi người trong sảnh. T u n gi , nà m v n ch a c i kh n che m t, m i ng i ch nhìn th y ánh m t nà m trong veo, dáng vẻ âu yếm, bắt giác u thu bắt sát khí trong lòng dâng lên n i xót th ng. Ch nghe Lâm Văn khẽ nói: “T t x u gì Ninh t t c ng m i ta n ây, nh th , ta mới có c h i g p các v i nhân. Ta không thích ao

th ng, àn xong m t khúc s xoay ng i i luôn, t nay không h i t i chuy n th phi ch n này n a...”

D Thu Ngôn kh c i, nói: “Lâm cô n ng nói úng l m, hu ng chi trên ng áp gi i lên kinh ta c ng ch bi t t i Ninh Thi V ch không bi t T n Linh V n là ai c .” L i này tuy có ý th ng hoa nh ng ng th i c ng cho r ng T n Linh V n ã nh là trong túi r i.

Không ng T n Linh V n l i ng i luôn xu ng t. “Th c hay l m! Nghe Lâm cô n ng àn m t l t c ng không u ng cái tên ta.” Sau ó, nàng li n ch m rãi g l p m t n da ng i m ng tang xu ng, l khuôn m t c a m t thi u n m i ngoài ôi m i. Ch th y m t nàng p nh tranh, da tr ng nh tuy t, m t y anh khí, l nh lòng cao ng o, tuy không so c v i v qu c s c thiên h ng c a Lâm Vân nh ng c ng là m t s c p c bi t nh b ng t a tuy t.

M i ng i th y D Thu Ngôn nói v y thì c ng không ti n có ý ki n gì. Cát Xung và Lôì Kinh Thiên v n ng ch n sau l ng T n Linh V n, phòng nàng b tr n. Ch có D Thu Ngôn là bi t, d i s trông ch ng c a mình và Qu Th t Kinh, T n Linh V n dù có m c cánh c ng khó mà bay thoát.

Lâm Vân t nhiên a m t nhìn D Thu Ngôn. “Ti u n t v n còn m t i u nghi v n mu n c th nh giáo D công t . ng nhiên, b t k D công t a ra áp án th nào, Lâm Vân v n s g y àn c m t .”

D Thu Ngôn nhìn m m vào m t Lâm Vân, trong lòng trào lên c m giác vô cùng quen thu c, kh c i, nói: “Xin cô n ng c h i! Có i u, ta không dám m b o là s bi t gì nói n y.” Trong m t y thoáng lóe lên ánh th n quang. “B i vì êm hôm tr c, cô n ng c ng không tr l i câu h i c a ta!” M i ng i r t ng c nhiên, không bi t hôm tr c D Thu Ngôn r t cu c ã h i Lâm Vân chuy n gì.

Toàn thân Lâm Vân ch n ng nh ng nàng v n ch m chú nhìn c p m t nóng b ng nh l a c a D Thu Ngôn, h i lâu sau m i cúi u, nh nhàng nói: “Công t không c n tr l i n a, Lâm Vân xin c g y àn ngay ây!”

M i ng i càng ng c nhiên, D Thu Ngôn thì l i c i r. “ ó là vì cô n ng ã th m h i và ta c ng tr l i trong lòng r i. Ch ng hay cô n ng có hài lòng v i câu tr l i y không?”

Trong m t Lâm Vân d n l ý c i, làn h i ph ra khi n chi c kh n che m t kh bay bay, trông nàng lúc này th c vô cùng yêu ki u, quy n r. “M c k có hài lòng hay không, khúc nh c c n àn n cu i cùng v n ph i àn, vì c c n làm n cu i cùng v n ph i làm.”

D Thu Ngôn lòng y c m khái, bèn c t ti ng ngâm: “Ng i trong giang h , thân b t do k !”

Lâm Vân ngâm ti p: “B n r n m t i, n ch t m i thôi.”

M i ng i còn ch a k p suy ngh v hàm ý bên trong, Lâm Vân ã ng i ngay ng n tr l i, m t nhìn cây àn, trong dáng v trang nghiêm n ch a m t nét quy n r tr i sinh. ng tr c v quy n r y, cho dù có là kh i thép ã tr i qua tr m ngàn l n tôi luy n c ng s tr nên m m nh n...

ôi bàn tay thon dài, tr ng nỡn c a Lâm Vân t h lên b y s i dây àn, ph y nh m t cái r i l i kéo ng c v m t cái, nh ng ngón tay t a nh nh ng con b m tung t ng múa l n trên dây àn. M t làn âm thanh trong tr o t ng t vang lên, th n thái nàng lúc này nh ã hoàn toàn chìm m vào m t th gì ó trong ti ng àn, không còn chút h ng thú i v i m i s v t, s vì c xung quanh...

Khúc nh c này có tên *Thanh d ngâm*, nói v m t ng i i m t mình gi a màn êm giá l nh, c p m t y ã nhìn th u th gian, t m lòng y ã hi u rõ ch n h ng tr n. Lúc này, Lâm Vân d ng nh ã d n h t tình c m c a mình vào ti ng àn khi n nó toát ra m t th c m giác bu n bã và cô n...

Ti ng àn nh dòng n c ch y vang lên không d t, ti t t u khi nhanh khi ch m, khi v n vã khi nh nhàng, m i âm ti t u l u l i d v mãi ch ng tan khi n ng i ta sinh lòng ng a ngáy, h n không th tho i mái ca vang bày t suy ngh trong lòng... Ti ng àn ch t nh i, nh có nh không, lúc thì uy n chuy n nh nhàng, lúc l i the thé ngân vang khi n ng i ta không th không toàn tâm toàn ý mà ch i, nh m nháp, tr i nghi m cái khung c nh r ng sâu chim hót, su i ch y rì rào phía ng sau m i âm àn... Ti ng àn b ng l i tr nên d n d p, t a nh sóng d v b , cao h n tr m tr ng, gi a tr i t gió n i mây trôi, ph kín s ng mù, ì ùng s m ch p, t ng nh v nh vì n ch ng bao gi d ng... Ti ng àn l i ch m i, không khí tr nên thanh tân d ch u, d ng nh gi a b u tr i êm t nhiên b ng lên ánh n ng, r i gió cu n mây tan, khung c nh xi t bao yên bình...

Ti ng àn l i vang lên cao vút r i m i âm thanh t ng t t l m... Tâm th n m i ng i u mê m, d ng nh v n còn ang ch i ti ng àn ã m t kia m t l n n a tr v v i nhân gian...

“T ng” m t ti ng, dây àn t o n, ph n chi u ánh èn trong i s nh, t a nh m t ngôi sao b ng bay v t qua gi a b u tr i êm, t o nên m t ng cong r c r ...

Ng i t nh l ng. Tâm r i b i. Âm thanh d ng l i. Dây àn t lia. Sát c t ng t n i lên.

Một làn gió nhè nhẹ thổi mát lành che mát cả Lâm Vân lên, không ngờ người đi gầy gò không phải là Giang Nam danh khách Lâm Vân, mà là... Thanh Nhi!

Sợi dây đàn tỳ ngạt p nh tền, bên v phía L Thu o lúc này đang ngân nga nghe nh c.

Cùng lúc ấy, một bàn tay mềm mại tỳ ngạt thò ra từ phía sau lưng L Thu o, năm ngón tay nh nh ng chỉ c móc câu ch p l y s i dây đàn t đang bay t i v i t c nhanh nh sao x t...

Chú thích:

1. Trích Ng ông, Li u Tông Nguyên. T n à d ch - DG